

[Clausager.]

og noget saadant kan faa meget tunge Følger.

Før det sidste Folketingsvalg og før Landstingsvalget i Efteraaret agiterede Regeringspartierne i høj Grad paa en lav Rente og gav Oppositionen Skylden for, at vi ikke havde faaet den. Det var ene og alene, fordi der i Landstinget sad et Flertal, som ikke var til at have med at gøre, ellers havde vi faaet den lave Rente. Det sagde navnlig de Radikale paa en enkelt Undtagelse nær — en Undtagelse, der som sædvanlig er til Stede her og meget interesseret —, og Socialdemokraterne sagde det ogsaa her og der. Og hvad er saa Resultatet? Da de ved Landstingsvalget fik Magten, fik vi en Renteforhøjelse, en Diskontoforhøjelse. Jeg hæfter mig ikke ved, at vi et Aars Tid i Forvejen havde faaet en anden, for den kom man jo med som Modtræk mod L. S.s Valutaaktion, og det kunde lade sig høre, men at man lod den staa, da Aktionen hørte op, det kneb det med at forstaa. Og nu kommer Fortsættelsen, ikke en ny Diskontoforhøjelse — den skal maaske vente lidt, der er mange, der taler om, at den kommer, men den kommer jo nok paa et mere passende Tidspunkt. Men er den ikke kommet, saa er der kommet noget lignende ind ad Bagdøren, nemlig ved Bortsalg af Obligationer, Kursfald, forhøjet Renteniveau, strammere Pengemarked, i Forbindelse med at ogsaa Obligationsbelaaningsforholdene er gjort sværere. Det er, saa vidt jeg ved, blevet saadan i Nationalbanken, at det er blevet vanskeligere og knap saa fordelagtigt at belaae Obligationer, som det har været før, noget, der selvfølgelig ogsaa vil virke til et Kursfald paa Obligationerne. Hvordan dette vil virke ude i Erhvervslivet, det er der ingen Tvivl om; det vil virke til en Stramning af Pengemarkedet og faktisk til en Forhøjelse af Renten.

Man maa jo spørge, hvad Regeringens Mening er, navnlig i Betragtning af, at Nationalbanken jo dog vistnok for en Del sorterer under Regeringen, eller at Regeringen, om jeg tør sige det saa, har Indflydelse paa den. Jeg minder om, at jeg i sin Tid, den 4. December, spurgte Handelsministeren, hvem der havde Ansvaret for den sidste Diskontoforhøjelse, om det var Nationalbanken alene eller Handelsministeren alene eller begge i Forening. Jeg fik ikke noget som helst Svar. Jeg rettede til sidst under Forhandlingen min Forespørgsel derhen: ser Ministeriet ganske paa den Sag, som den saa paa den i 1920—24? Heller

ikke noget Svar. Nu er der gaaet et lille Fjerdingaar, nu har Handelsministeren maaske tænkt over det, og det var jo muligt, jeg nu kunde faa Svar paa det og samtidig faa Svar paa, hvem der har Ansvaret for det, der sker nu med Afviklingen af Krisefonden, med dens Bortsalg af Obligationer, ogsaa med Nationalbankens Bortsalg af Obligationer. Det er fuldt berettiget, synes jeg, at spørge: Hvad er Meningen? Hvad tilsigter Regeringen? Er den færdig med at tale om en lavere Rente? Tilsigter den virkelig en højere Rente og lavere Kurser? Skal Krisefondens Obligationsbortsalg bruges til at slaa Kurserne ned?

Jeg skal i denne Forbindelse nævne en Ting: de stærkt faldende Kurser har gjort, at enkelte større Sparere i Banker og Sparekasser tager Pengene ud og sætter dem i Obligationer, hvad der har til Følge, at adskillige Sparekasser har ondt ved at laane Smaabeløb ud til mindre erhvervsdrivende. Det er ogsaa en uheldig Virkning.

Men hvad er Regeringens Hensigt? Hvad vil den? Vil den arbejde for en lavere Rente, eller vil den ikke? Jeg ved ganske vist, at den højtærede Statsminister paa et vist Tidspunkt har sagt, at hele denne Rentesak var eventyrlig overdrevet, og jeg ved ogsaa, at den højtærede Landbrugsminister engang har talt om, at det var saa som saa med det at arbejde hen til en lavere Rente i Landbruget f. Eks., for det betød, at man saa kunde bære en større Gældsbyrde og rimeligvis ogsaa fik den, da det vilde betyde højere Ejendomspriser. Er det det eller noget lignende, man tilsigter?

Jeg synes, der er god Grund for Oppositionen til at spørge, hvad der er Regeringens Pengepolitik og Rentepolitik, for den er ikke til at faa Øje paa ved at betragte Regeringens Gerninger. Det er jo klart for enhver, at Regeringen fører en økonomisk Politik, der maa og skal føre til Pengemangel, strammere Pengemarked, højere Renteniveau. Det er for alle saa klart som Dagen, at Regeringen fører en Udgiftspolitik, der slet ikke staaer i Forhold til vort Lands Eksportindtægter; det er saa aldeles klart at se. Derfor er der Grund til at spørge: Hvad vil den? En af Vejene maa den ud. Den taler eller har i alt Fald talt om Rentesaenkning og om Ønskeligheden af en lav Rente, men den fører en anden Politik. Den lægger Beslag paa Penge i en utrolig Grad, sætter store offentlige Arbejder i Gang. Et stort Byggeri har den sat i Gang for at afhjælpe Arbejdsløs-